

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie o sygnaturze akt I C 3594/14 z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. o zwolnienie od egzekucji pojazdu marki V. (...) nr rej. (...), nr nadwozia (...), zajętego na wniosek strony pozwanej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu J. P. w sprawie o sygnaturze akt Km 156/14 uwzględnił powództwo w całości oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż w dniu 16 września 2008 roku dłużnik J. O. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę przewłaszczenia pojazdu marki V. (...) nr nadwozia (...) na zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego na podstawie umowy nr (...) z dnia 16 września 2008 roku. Kredyt został udzielony na sfinansowanie zakupu przedmiotowego samochodu. W celu zabezpieczenia wierzytelności banku przewłaszczający przeniósł na bank udział w prawie własności przedmiotowego samochodu w części 49/100. Umowa przewidywała, iż w wypadku spłaty kredytu wraz z odsetkami i kosztami w terminie określonym umową, własność pojazdu przejdzie na przewłaszczającego, natomiast w wypadku wypowiedzenia umowy kredytu własność pozostałego udziału przejdzie na bank bez potrzeby składania odrębnego oświadczenia. Pismem z dnia 10 lutego 2010 roku doręczonym dłużnikowi J. O. w dniu 22 lutego 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (następca prawny (...) Bank S.A. z siedzibą w K.) wypowiedział przedmiotową umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu, prowadzący przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą akt Km 156/14 z wniosku strony powodowej, w dniu 2 lipca 2014 roku dokonał zajęcia przedmiotowego pojazdu, o czym zawiadomił powoda w dniu 14 sierpnia 2014 roku. Przeciwko dłużnikowi było prowadzone także postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Km 1149/14 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. K.. Pismem z dnia 29 maja 2014 roku komornik zawiadomił stronę powodową o zajęciu przedmiotowego pojazdu. Pozwem z dnia 3 lipca 2014 roku powód wystąpił o zwolnienie od egzekucji pojazdu zajętego w sprawie o sygn. akt Km 1149/14, zaś pozwem z dnia 15 września 2015 roku – o zwolnienie od egzekucji tego samego pojazdu zajętego w sprawie o sygn. akt Km 156/14. Pismem z dnia 2 lipca 2014 roku radca prawny B. S. będąca pełnomocnikiem strony pozwanej zwróciła się do dłużnika J. O. o informację, czy posiada względem powoda wierzytelności wynikające z umowy kredytowej, a jeżeli tak – to z jakich tytułów i w jakiej kwocie rozważa możliwość ewentualnej ich cesji. W treści pisma podano, iż powyższa informacja ma związek z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez komornika J. P. w związku z zajęciem samochodu marki V. (...) zgodnie z protokołem zajęcia ruchomości o sygn. akt Km 56/14. Pismo zostało doręczone do wiadomości strony powodowej w dniu 7 lipca 2014 roku.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości i zwolnił przedmiotowy pojazd od egzekucji wskazując, iż zostały spełnione przesłanki określone w treści art. 841 k.p.c. Sąd wskazał także, iż dłużnik wystąpił o zwolnienie zajętej ruchomości w przepisany terminie (art. 841 § 3 k.p.c.) bowiem zawiadomienie o zajęciu strona powodowa otrzymała w dniu 14 sierpnia 2014 roku a zatem miesięczny termin upływał w dniu 14 września 2014 roku. Z uwagi na to, iż dniem tym była niedziela, to – stosownie do przepisu art. 115 k.c. – termin ten upływał dnia 15 września 2014 roku. Tego dnia powód nadał pozew w placówce pocztowej. Sąd I instancji podkreślił, iż pismo z dnia 2 lipca 2014 roku nie było skierowane do powoda a do dłużnika i nie jest równoznaczne z zawiadomieniem osoby trzeciej o zajęciu pojazdu dłużnika. Skoro zaś toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika A. K., to późniejsze pismo dotyczące zajęcia tego samego pojazdu w egzekucji prowadzonej na podstawie tytułu wykonawczego pochodzącego z tej samej sprawy sądowej z wniosku tego samego wierzyciela przeciwko temu samemu dłużnikowi, powód mógł odebrać jako dalsze pismo dotyczące zajęcia pojazdu w tej samej sprawie, zwłaszcza iż podano w nim także błędną sygnaturę akt. (wyrok wraz z uzasadnieniem k. 70, 73-75).

W apelacji od opisanego wyroku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zaskarżyła opisany wyrok w całości. Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 841 § 3 k.p.c. poprzez jego

nieprawidłową wykładnię i bezpodstawne uznanie, iż strona powodowa w niniejszej sprawie dochowała miesięcznego terminu do wniesienia powództwa o zwolnienie od egzekucji oraz naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego polegające na błędnym przyjęciu, iż strona powodowa dowiedziała się o zajęciu ruchomości najpóźniej w dniu 14 sierpnia 2014 roku, podczas gdy powzięła ona informację o tym najpóźniej w dniu 7 lipca 2014 roku oraz na błędnym ustaleniu, iż początkiem biegu terminu do wniesienia powództwa o zwolnienie ruchomości od egzekucji jest data 14 sierpnia 2014 roku, podczas gdy powinna być to najpóźniej data 7 lipca 2014 roku. Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych (apelacja k. 78-80)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację jako bezzasadną należało oddalić.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne. Należy bowiem przywołać utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w postępowaniu apelacyjnym nie wymaga się dokonywania ustaleń na podstawie dowodów przeprowadzonych we własnym zakresie oraz ich samodzielnej oceny, jeżeli sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobata dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy w Łodzi podziela przedstawiony pogląd.

Na wstępie wskazać należy, iż doktryna i orzecznictwo przyjmują, że naruszenie prawa chronionego w myśl art. 841 k.p.c. następuje z chwilą jego zajęcia. Sąd Najwyższy wyraził taki pogląd w orzeczeniach z dnia 24 listopada 2010 r. (II CSK 274/10, Lex nr 707865) oraz z dnia 12 grudnia 2007 r. (V CSK 275/07) w których stwierdzono, że termin miesięczny do wniesienia powództwa ekscydencyjnego rozpoczyna bieg od dnia, w którym osoba trzecia dowiedziała się o zajęciu przedmiotu w wyniku skierowania do niego egzekucji z naruszeniem jej prawa. Powołany przepis stanowi, że powództwo przewidziane w art. 841 § 1 k.p.c. można wnieść w terminie miesiąca od dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. To sformułowanie nie pozostawia wątpliwości co do tego, że źródło tej wiedzy jest obojętne, a istotne jest tylko, że jest to wiedza, a nie przypuszczenia lub możliwość dowiedzenia się.

W sprawie niniejszej – wbrew twierdzeniom apelującej spółki – nie można z całą pewnością stwierdzić, że strona powodowa posiadała wiedzę o zajęciu przedmiotowego pojazdu już w dniu 7 lipca 2014 roku. Analiza stanu faktycznego sprawy oraz treści pisma prowadzi do wniosków odmiennych. Przede wszystkim – jak trafnie podkreślił Sąd Rejonowy – pojazd był przedmiotem dwóch postępowań egzekucyjnych z wniosku tych samych wierzycieli z udziałem tego samego dłużnika. Po drugie, pismo z dnia 2 lipca 2014 roku skierowane zostało do dłużnika, wskazano w nim błędną sygnaturę akt egzekucyjnych i dotyczyło zupełnie innych kwestii aniżeli zajęcie pojazdu choć samo w sobie zawierało tę informację. Po trzecie wreszcie, w piśmie tym powołano się na zajęcie pojazdu na podstawie tego samego tytułu wykonawczego. Wszystkie te nieścisłości sprawiły, iż powód był uprawniony przypuszczać i sądzić, że pismo dotyczy uprzednio wszczętej egzekucji, co do której powód złożył już pozew o zwolnienie od egzekucji. Wykładnia art. 841 § 3 k.p.c. wskazuje na przyjęcie jego ścisłego brzmienia. Chodzi więc o faktyczne powzięcie wiadomości o zajęciu a nie dzień, którym strona mogła się o takim zajęciu dowiedzieć. W ocenie Sądu Okręgowego – z uwagi na powyższe wątpliwości – Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż dniem tym był ostatecznie dzień doręczenia stronie powodowej zawiadomienia przez komornika J. P. o zajęciu – 14 sierpnia 2014 roku (k.26 akt Km 156/14).

Mając zatem na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.